

5.81x8.75	1/4	עמוד 1	הד הקריות - כותרת	09/03/2018	62644055-2
אילן איגוד ישראלי לילדים נפגעים נכים - 55820					

הטובות לרפאל

אילנה נוי, האישה הכי נמוכה בישראל, **ושני דויד חי**, הסובלת משיתוק מוחין, לא נתנו למגבלות לעצור אותן והן עובדות מן המניין באחד המקומות המסווגים במדינה הילה מלמד, עמ' 46

26.26x37.17	2/4	46	עמוד	הד הקריות - כותרת	09/03/2018	62644053-0
אילן איגוד ישראלי לילדים נפגעים נכים - 55820						

הילה תלמד | hilam.geller@gmail.com | צילומים: דורון גולן

שלא הכרתי. לא הייתי חשופה לאוכלוסייה בעלת מוגבלויות וזה היה בשבילי מעבר חד וקיצוני.

החיים החדשים של נוי התחילו, כשאלקנתי הגיעה לנהל את המקום שבו התגוררה קודם לכן. אלקנתי נדהמה לגלות ששום דבר במוסד החינוכי לא הותאם למידותיה של נוי. "תרזה דאגה שיכינו לי חדר שהכל בו מותאם לני", מספרת נוי, "היא הביאה את המהנרס של עמותת אילן, שבנה לי חדר שמתאים למידות שלי. כשעברתי לבית קסלר, החדר עבר איתי".

אלקנתי, שלימים הפכה להיות האפוסטרופיסית החוקית של נוי, או איך שהיא מכנה אותה "האמא השנייה שלי", חיפשה לה מקום ראוי למסגרת. היא איתרה את בית קסלר, שבדיוק בנייתו הסתיימה, אך בשל חילוקי דעות תקציביים, הבית עמד ריק. נוי: "באותה התקופה, העובדת הסוציאלית שלי שמעה על הפגנת הנכים ודיברה עם יו"ר אילן ואמרה לו, שאם הם כבר מפגינים, שיכניסו את נושא פתיחת בית קסלר בתוך המאבק. הם הכניסו את הנושא למאבק הנכים, ואני נסעתי כל יום לירושלים. במהלך המאבק עשו לי מסיבת הפתעה ליום הולדת 30. המאבק נמשך יותר מ-40 יום. הכרתי שם אנשים בעלי מוגבלויות שפשוט התאהבו בי והחליטו, שבמקום שאסע כל יום הלוך ושוב לירושלים, אתארח אצלם. יום אחד הייתה לנו שיחה עם שר האוצר ושאלתי אותו איפה הוא גר. הוא אמר לי שהוא גר בבית, ואמרת לי: 'יופי שאתה גר בבית, גם אני רוצה לחיות בבית ויש בית שמחכה לי'. אחרי המשפט הזה קיבלנו תשובה שביית קסלר נפתח. עם החברים שצברתי, המשכתי לשמור על קשר ועדיין, אני בקשר עם חברה מאשדוד ועוד מלא חברים שאני נפגשת איתם כשאני באה

ום האישה הבינלאומי, שצוין השבוע, מצדיע לנשים באשר הן, ובעיקר לחזקות שמסתכלות לקשיים של החיים בעיניים. אילנה נוי ושני דויד חי, המתגוררות בבית קסלר בקרית חיים, הן שתיים שהצליחו להתמודד עם הקשיים שהחיים הערימו עליהן ולמרות המוגבלויות שלהן, זה שנתיים שהן עובדות מן המניין ברפאל.

לאילנה נוי לא היו חיים קלים. נוי, האישה הכי נמוכה בישראל (80 ס"מ), נפלה בין הכיסאות, מאחר שהמדינה לא מצאה מסגרת שמתאימה לה. במשך עשרות שנים היא עברה בין מסגרות, עד שהכירה את תרזה אלקנתי, שהחליטה לקחת אותה כפרויקט. היא בת 47. ב-15 השנים האחרונות היא מתגוררת בבית קסלר, דיור מוגן לאנשים בעלי נכות פיזית, אבל עד שהגיעה לשם עברה חיים קשים, עליהם היא מסרבת לדבר. פניה עדינות ומעיניה ניבט עצב, אבל כשהיא מתחילה לדבר ולחייך, האור גדלק מסביבה וקשה להתעלם ממנה. היא קטנטונת, אך ברור לחלוטין שבנפשה היא גדולה ועוצמתית. זה מובן מאליו שהחיים לא חייכו אליה. רק לחשוב על תקופת ילדותה ולקחת בחשבון כמה ילדים הם רעים, כדי לדמיין מה עבר עליה.

כמה קטנה ככה גדולה

מבחינת נוי, חייה התחילו כשהגיעה לבית קסלר בגיל 30, או כמו שהיא אומרת: "נולדתי בפעם הראשונה כשהגעתי לבית קסלר. אני יכולה להגיד שזה המקום שפתח את עולמי, כי במקום שגרתי קודם לכן, לא הייתה נגישות וכשהגעתי לכאן פתאום היה קסם, הבנתי שהכל פתוח בפניי. היה לי קשה פה בהתחלה, כי בכל זאת, זו אוכלוסייה

אילנה נוי היא האישה הכי נמוכה בישראל, 80 ס"מ בסך הכל. שני דויד חי נולדה עם שיתוק מוחין. השתיים, שמתגוררות בבית קסלר בקרית חיים, לא נותנות למגבלות לעצור אותן. בשנתיים האחרונות הן עובדות ברפאל, לשם התקבלו רק לאחר שעברו תהליך מיון ארוך שכלל ראיונות וסיווג ביטחוני. עכשיו הן קוראות לחברות גדולות נוספות במשק לפתוח את שעריהן בפני אנשים עם מוגבלויות

62643672-6	09/03/2018	הד הקריות - כותרת	עמוד 47	3/4	13.38x36.66
אילן איגוד ישראלי לילדים נפגעים נכים - 55820					

זה

הסוד

של הו

בשבוע הבא: "מצעד הפרוטות"

בית קסלר בקרית חיים שייך לאגודת איל"ן, המסייעת לאלפי נכים באמצעות 39 סניפים ברחבי הארץ. לאיל"ן 30 מוסדות, ביניהם מוסדות חינוך, מרכזי יום, מרכזי שיקום ותעסוקה, מרכזי ספורט, מעונות מגורים ועוד. איל"ן מקיימת פעילויות שיקום ורווחה נרחבות וכן פעולות העשרה, חברה ותרבות המיועדות לנכים בכל הגילאים ובנוסף מגישה סיוע פרטני לנכה ולבני משפחתו ברכישת אביזרי שיקום וציוד עזר חיוני.

ביום שלישי הקרוב, 13 במרס יתקיים ברחבי הארץ "מצעד הפרוטות", יום ההתרמה השנתי של איל"ן, במהלכו יפקדו אלפי תלמידי בתי הספר את בתי התושבים ברחבי הארץ לגיוס תרומות לארגון. בשנים הקרובות מיעד הארגון חלק גדול מן המשאבים לבניית שני מרכזי יום נוספים לנכים עם מוגבלויות פיזיות קשות, שאינם יכולים להשתלב בתעסוקה רגילה וממתנים בביתם בבדידות ובחוסר מעש לפתרון תעסוקתי הולם. בנוסף ימשיך איל"ן לקיים מגוון פעילויות שיקומיות לרווחתם ושיקומם של הנכים בישראל במקצועיות ובחדשנות יחד עם מומחיות ומסורת רבת שנים.

לתרומות, טל': 03-5248141 ובאתר: www.ilan-israel.co.il

למרכז.

נוי מתעקשת שאכנס לראות את החדר שלה בבית קסלר, וכשאני נכנסת אליו, אני מרגישה שנכנסתי לבית בובות. כדי להתאים את החדר למידותיה, שקעי החשמל הותקנו בגובה נמוך, האסלה והכיור במקלחת הם קטנטנים ונמוכים, כך גם השידות, הכורסאות והמיטה. המטבחון שלה מזכיר מטבח שיש בגני הילדים. נראה כאילו בובה חיה כאן, הכל מעוצב בטוב טעם. על רוב העיצוב אחראית אלקנתי, אך גם נוי נתנה את הטאצ' האישי שלה.

"המקום הזה נתן לי הרבה ביטחון עצמי, נתן לי חיים משלי ונתן לי פרטיות", היא אומרת, "עד לפני שנתיים לא יצאתי לעבוד כי פחדתי, לא האמנתי שהגודל הקטן שלי יכול לצאת לעבוד בחוץ. פחדתי להתמודד עם האוכלוסייה הרגילה, כי לא נחשפתי אליה כל כך הרבה. מי שנתן לי את הביטחון הייתה בעיקר תרזה. אחרי שנתיים אמרתי לעובד הסוציאלי שלי שאני רוצה לצאת לעבוד, כי אני מרגישה ממש חנוקה פה. רציתי ללכת בבוקר להתנתק לכמה שעות, להכיר אנשים חדשים".

ברגע שבנוי אמרה שהיא מעוניינת לצאת לעבוד, החל העובד הסוציאלי שלה בתהליך והפנה אותה לחברה שעוזרת לאנשים בעלי מוגבלויות להשתלב בעבודה בחוץ. היא התנסה בכמה מקומות עבודה, עד שמנתל בית קסלר, משה דולב, אמר לה שמחפשים עובדים ברפאל.

נוי: "התחלתי לעבוד ברפאל וגיליתי עולם ומלואו, שילוב של כל החושים ביחד במקום. אני כל הזמן מגלה פינות שלא הכרתי קודם. יצרתי שם חברויות ובאמת יש לי שם חברות מאוד טובות, ואני אפילו משתמשת בהם כמשפחה, אני מספרת להם הכל, משתפת אותם בכל דבר. בשנתיים האחרונות, גם בחגים, הם מזמינים אותי אליהם וזה משהו שלא היה לי הרבה זמן. אני קמה בכיף בבוקר, כי אני יודעת שיש לי שגרה יומית ותמיד כיף לי לחזור הביתה לפינה שלי."

26.57x19.31	4/4	48 עמוד	הד הקריות - כותרת	09/03/2018	62644054-1
אילן איגוד ישראלי לילדים נפגעים נכים - 55820					

אילנה נוי: "יום אחד הייתה לנו שיחה עם שר האוצר ושאלתי אותו איפה הוא גר. הוא אמר לי שהוא גר בבית, ואמרתי לו: 'יופי שאתה גר בבית, גם אני רוצה לחיות בבית ויש בית שמחכה לי'. אחרי המשפט הזה קיבלנו תשובה שבית קסלר נפתח"

היום היא דוחפת אותי ואומרת לי שאני יכולה. יש אנשים מאוד טובים ברפאל שעוזרים כל הזמן, כמו למשל בחדר אוכל, יש מישהו שצמוד לנו. הם גם עוזרים לנו בעבודה עצמה, באמת אנשים טובים, אני אוהבת ללכת לשם.

"בהתחלה הייתי סגורה, אבל לאט-לאט נפתחתי, הפכתי להיות יותר שמחה. לא יכולתי לבקש יותר טוב מזה. מבחינתי, זה מפעל הפיס. רוב האנשים שגרים בבית קסלר עובדים במקומות מסודרים, אבל הייתי רוצה שחברות גדולות יכניסו עוד אנשים כמונו לעבודה שלהם, הכל עניין של הנגשה, בחדר אוכל או בשירותים, ורפאל עשו את זה".

ראש תחום התעסוקה ברפאל סיפר השבוע: "אילנה ושני עובדות ברפאל זה כשנתיים. לצורך קליטתן הן עברו תהליך מיון ארוך שכלל ראיונות וסיווג ביטחוני, כמו כל מועמד אחר. רפאל רואה בשילוב אנשים בעלי צרכים מיוחדים ערך עליון ומחפשת דרכים לשלבם בפעילות השוטפת, ולכן, לצורך קליטתן, השקיעו ברפאל משאבים רבים בסביבת העבודה, ביניהם: שירותי נכים, הנגשת חלל העבודה, התאמת עמדות העבודה ועוד. עיקר עיסוקן הוא תיעוד מסמכים ושמירתם במערכות המידע, באופן שבו ניתן יהיה לאחזר אותם בקלות בעתיד. אילנה ושני עברו תהליך, שכתחילת דרכו חוו לא מעט חששות וקשיים, אך בפרק זמן די קצר השתלכו בצורה מצוינת,

הן מבחינה מקצועית והן מבחינה חברתית, והיום הן ממש חלק בלתי נפרד מאיתנו. הן שותפות לעבודה, לימי הולדת, ימי גיבוש ושאר הבילויים המשותפים שנערכים במסגרת העבודה ומחוצה לה. במהלך פרק זמן זה הן עברו שינוי משמעותי בחייהן, בו ניתנה להן ההזדמנות לקום בבוקר למקום אוהב ותומך, להשתלב במעגל העבודה, ללמוד נושאים חדשים, ליצור חברויות חדשות ועוד. אילנה ושני לקחו את ההזדמנות בשתי ידיהן ונוצרו מצב בו שני הצדדים יצאו נשכרים".

שני דויד חי: "את כל הכוח שיש לי קיבלתי מאמא שלי, היא תמיד דחפה אותי ועד היום היא דוחפת אותי ואומרת לי שאני יכולה. יש אנשים מאוד טובים ברפאל שעוזרים כל הזמן"

כיף. כשהתחלתי לעבוד ברפאל התחלתי ליהנות, האנשים חמים ועוזרים הרבה וכיף לי ללכת לשם. יש לי למה לקום בבוקר". דויד חי, בניגוד לנוי, השתייכה כל חייה למסגרות מתאימות, אך בכל זאת, בבית קסלר הבינה שהיא חזקה. "המקום הזה עזר לי להרגיש חזקה, כי לא עשו לי הנחות ואני לא בעד הנחות, ככה זה צריך להיות. אני אדם רגיל לגמרי. הנכות היא קושי אבל מתעלים מעל הקושי. קשה יש רק בלחם", היא מחייכת, "את כל הכוח שיש לי קיבלתי מאמא שלי, היא תמיד דחפה אותי ועד

"נולדתי פעמיים מבחינתי. בפעם הראשונה כשהגעתי לבית קסלר ובפעם השנייה כשהתחלתי לעבוד ברפאל. לפני כן, השנים היו סיוט אחד ענק. לא ציפיתי שיהיה לי מקום משלי, שאקבל את הפרטיות הזו. נראה לי שהגשמתני את כל החלומות שלי. הייתי אפילו ארבע פעמים בארה"ב. אף פעם לא תיארת לי לעצמי שאדם כל כך קטן, יכול לעורר כל כך עוצמות. כשהייתי קטנה הכרתי ילדה בגינה קהילתית, שתמיד שמרה עליי. כשהייתי בת 30 נפגשנו שוב, והקשר חודש. היא אמרה לי שלגיל 40, היא תשלח לי כרטיס ואגיע לבקר אותה בארצות הברית. זו הייתה הפעם הראשונה בחיי שטסתי, ו-15 שעות פחדתי לקום מהכיסא, פחדתי להסתובב במטוס, אבל מאז, בכל שנתיים אני טסה אליה".

קשה יש רק בלחם

שני דויד חי, 36, נולדה בכפר סבא, בת בכורה. יש לה אח ואחות. היא סובלת משיתוק מוחין, ומתנהלת באמצעות הליכון שמסייע לה. בגיל 20 הגיעה לבית קסלר. "ידעתי שבמרכז הארץ לא יהיה לי בשביל מה לקום בבוקר, כי לא תהיה לי עבודה", היא מספרת, "ניסיתי לצאת לעבודה כשגרתי במרכז, אבל שלחו אותי למרכז שיקום ולא אהבתי את העבודה. מישהי שלמדה איתי בבית הספר סיפרה לי שיש מקום שנקרא בית קסלר בקרית חיים, שהיא בעצמה גרה בו ושכיף פה יותר מלהיות בבית, כי בבית זה לבד. לא הייתה לי חברה ושלא לדבר על עבודה".

גם דויד חי, כמו נוי, נקלטה לפני כשנתיים לעבוד ברפאל ולדבריה, חייה השתנו מקצה לקצה. "בית קסלר שינה לי את החיים. אני יוצאת מפה לעבודה וחוזרת הביתה כמו אדם רגיל. יש לי חברים, שאני בוחרת אותם. לפני שנתיים התחלתי לעבוד ברפאל, לפני כן עבדתי במרקים של תלמה ובמגדלור או בסדנת ברגים ולא מצאתי את עצמי שם, לא יודעת למה, לא היה לי